

Hulló levelek muzsikája.

Írta: Hangay Sándor.

Sokszor láttam fátylas arcod.
Titkos volt mint az őszi ég...
S láttam megrémült embereknek
Kezedtől félrevert szívét.

Ijedt szemeknek könnyes mélyén
Gubbasztasz s úgy tekintsz ki rám,
Mint ködbe tévedt bús vitorlák,
Villannak fel az Adrián.

Mint ködbe tévedt bús vitorlák,
Vagy hófehér fáradt karok.
Vagy mint homályos ablak, melyben
Az első csókos vágy lakott.

Anyám ölében láttalak még
S azóta a sors üz feléd.
Szomjasan várlak, mint a szűz lány
Várhatja násza éjjelét.

Mert várlak esdve, kérve, vágyva,
Mint kis fiú, ha lányra néz,
Ha gondolatját meglegyintí
Egy édes, sima, tiszta kéz.

Nem értettem: mért félnek tőled?
S nem értem meg ma sem soha,
Hogy mért fagy el, ha jössz, az arcok,
Virágos, édes mosolya?

Amért nyomodon rőt levél hull?
S könnyesre vál az őszi ég?
Amért a csókod elsápasztja
Deres erdők s a föld színét?

Ki tudná azt, mi illatosabb:
A bimbó, vagy hervadt kehely?
S van-e szebb dal, mikor halódva
Egy siró erdő énekel?

Hiszen a hervadás csak új nász.
Nászágý a haldokló levél,
Melyben jövendő új tavasznak
Tüzes csóku szerelme kél.

Anyám ölében láttalak még
S azóta a sors üz feléd.
Sokszor láttam már fátylas arcod,
Te fogtad le apám szemét.

Zsibbadt sok éjszakán kacagva
Táncoltál el fejem fölött.
Szemem vágyódva nézte arcod,
De titkos volt, fátyol fődött.

Pedig tudom: kívánatos vagy.
Minden asszonytűz benned ég.
S mindenkinek megédesíted
Utolsó földi éjjelét.

Mindenki bir. De egyszer! S többé
Asszonyt nem csókol az soha.
Sápadt arcán megfagy az élet
Virágos, édes mosolya.

Mindenki bir. Egyszer majd én is.
Összekerget a sors veled
S elsápasztasz, mint most a hulló
Hervadt virágot, levelet.

